

Josefina Krausová Medúza

Poslední věc, kterou si Helena pamatovala, byl déšť. Promočené šaty, lepící se na její prokřehlé, třesoucí se tělo. Skála, kterou nahmatala a pod níž se před deštěm skryla. Bolest v jejích zbitých nohou, když vysílením upadla na zem. A potom tma.

První věc, kterou si Helena uvědomila, byla hebká kožešina, kterou byla přikrytá. Stiskla ji v pěsti a poznala králičí kůži. Tolik podobnou té, kterou měla doma. Její tělo pod kožešinou, suché. A pruh látky zavázaný přes její oči.

Helena zvedla ruku, aby se látky zbavila, když ucítila dotek, který její ruku pomalu odváděl dolů, dál od jejích očí.

„Raději si ji nech,“ řekl tichý hlas. Hluboký hlas. Jemný a hustý jako med. Helena sebou cukla.

„Proč?“ zeptala se Helena.

„Protože ti nechci ublížit,“ odpověděl hlas. Helena v něm slyšela malý úsměv.

„Mně neublížíš,“ namítla Helena. „Jsem slepá.“ Pomalu si stáhla látku z očí, aby odhalila své matně bílé zornice.

Hlas se zasmál. „Takže ty víš, kdo jsem?“

Helena přikývla. Napadlo ji to, už když v dlani sevřela králičí přikrývku. S matkou nosily své králíky jako oběť Medúze už dlouhé roky.

„Nebojíš se?“

Helena zavrtěla hlavou. „Nemám důvod.“

Medúza ztichla. Helena si nebyla jistá, jestli je pořád v místnosti s ní, ale nic dalšího neřekla. Samozřejmě, že se nebála někoho, koho byla naučená uznávat jako božstvo už od dětství. Ale nedokázala uvěřit, že se to doopravdy děje. Nikdy nepochybovala o Medúzině existenci, až doteď. Když se stala skutečností, Heleně připadalo víc nemožné než kdy dřív, že může být reálná. Z masa a kostí, jen na dotek daleko.

„Měla bys něco sníst,“ Medúza prolomila ticho a Helena slyšela, jak se něco nalévá do dřevěné misky. Ještě než ji držela v rukou, podle vůně poznala králičí vývar.

„Děkuji,“ špitla Helena a nahmatala lžiči. Medúza nic neřekla. Helena párkrát promíchala polévku v misce, cítila, jak jí příjemně hřeje v dlaních, ale nedokázala se přinutit jíst, dokud se nezbavila jedné myšlenky. „Proč – proč mi pomáháš?“

„Komu bych měla pomoci, když ne tobě?“ namítla Medúza. Helena se tiše zasmála.

„To je pravda,“ uznala. Cítila tu nepopiratelnou něhu v Medúzině hlase. Helenina matka jí o Medúze vždy vyprávěla jako o patronce všech žen v nebezpečí. Těch, kdo nemají kam jít. To teď byla ona a ucítila v sobě tu stejnou něhu, opětovanou k Medúze. Kolikrát jako malá ležela v posteli a přemýšlela, jaký by mohl být svět, kterému nevládnou lidi, ale ti, komu se říká monstra. Svět, ve kterém by monstrum nebylo špatné slovo. Svět, ve kterém by nebyly žádné hony na čarodějnice, ani na Medúzu, ani na Helenu a její oči, které ten svět neviděly.

„Teď jez, než ta polévka vystydne,“ rozhodla Medúza, a Helena vděčně poslechla.

„Proč se tam chceš vrátit?“ zeptala se Medúza. Už dávno přestalo pršet, a tak pomohla Heleně ven na malou mýtinu za jeskyní. Helena ráda opět cítila slunce na své tváři, trávu pod chodidly i vůni květin, které pro ni Medúza natrhala.

„Protože nemám kam jinde jít,“ pokrčila Helena rameny.

„A kdybys měla?“

„Tak se musím vrátit k matce. Musí umírat strachy. To je, jestli jí neudělali to co mně,“ Helena poslední slova už jen šeptala. Medúza ji chytila za ruku.

„Proč ti tak ublížili?“ zeptala se znovu. Ráda se ptá, pomyslela si Helena.

„Protože neuznáváme stejná božstva.“ Protože nosily oběti Medúze, a ne někomu z Olympské dvanáctky. „A protože si myslí že jsem zkažená. Že nevidomost je trest.“ Medúza jemně zmáčkla Heleninu ruku. „Tak mi přines nejvyšší oběť.“

Helena zmateně pokrčila obočí.

„Až se vyléčíš dost na to, abys tak daleko došla, zaveď mě do své vesnice. A na koho si ukážeš, bude dar na můj oltář.“

Helena si přála, aby jí tato slova trochu zděsila. Ale její první pocit byl nadšení.

Zadostiučinění vůči všem, kteří jí celý život podkopávali nohy. Věděla, že ona není ten, kdo by nad nimi měl udělat rozsudek, ale Medúze to upřít nemohla. A tak jen přikývla, s širokým úsměvem na tváři.

„Řekni mi, jak to, že nemáš žádné sochy zvířat?“ napadlo Helenu. Důkladně už si prošla každý kousek Medúziny jeskyně. Byla příjemně zařízená kožešinami, jednoduchým dřevěným nábytkem a sochami. Proč to byly jen sochy mužů, to nebylo pro Helenu záhadou. Přišlo jí ale zvláštní, že by Medúza nezabila žádné lesní zvíře, i kdyby jen omylem.

„Na zvířata moje kouzlo neplatí,“ odpověděla Medúza a vzala Helenu kolem ramen. Helena se vždycky musela usmát, když slyšela Medúzu označit svoji schopnost jako kouzlo, místo jako kletbu, jak to nazývali všichni její sousedi. „Jenom lidi mají představu krásy a ošklivosti. Tak si to alespoň vysvětluju.“

„Můžu se tě dotknout?“ vyhrkla náhle Helena. Myslela na to už pár dní, ale nevěděla, jak se zeptat. I když způsob, jakým z ní slova vyšla teď, by nejráději vzala zpátky.

„Vždyť se tě teď dotýkám,“ řekla Medúza zmateně, a sevřela Helenina ramena těsněji.

„Myslím... tvého obličejě.“

Medúza na několik okamžiků ztichla. Helena se děsila její reakce. Ne, že by jí Medúza ublížila. Bála se toho, že přestane být její přítelkyní.

„Dobře,“ vydechla Medúza. Než Helena stihla říct něco dalšího, Medúza ji zavedla do pohodlného rohu a posadila ji naproti sobě. Vzala Heleninu ruku a zavedla ji na své čelo. Potom na obočí, lícní kosti, nos, rty a každou drobnou část její tváře.

„Pořád se mnou chceš zůstat?“ zeptala se Medúza hořce, když Helena stáhla ruku do svého klína.

„Samozřejmě,“ řekla Helena.

„Nemyslíš si, že jsem zrůda?“ rýpala Medúza.

„Já mám zrůdy ráda,“ odpověděla Helena polohlasem. „Nudní, tuctoví lidé nazvou zrůdou všechno, co se od nich liší.“ Helena se odmlčela. Nevěděla, jak svou myšlenku zakončit.

V její hlavě bylo příliš mnoho citu a moc málo slov. „Takže... chápeš?“ usmála se mírně.

„Chápu,“ přikývla Medúza. Pomalým pohybem zaklesla svou dlaň v Heleniných vlasech, a vtáhla ji do obětí.

Medúza seděla na lavici s jedním z Heleniných králíků na klíně a pomalu ho hladila po hebké srsti. Oknem jí na tvář dopadalo měsíční světlo, stejně jako na kamenné sochy chlapců, kteří zbili Helenu a nechali ji v lese, aby zemřela. Připadala si tak podivně, opět v lidském domě, ale také si uvědomovala, nebo spíš konečně přiznávala, jak osaměle se doopravdy cítí.

„Už se musíš těšit, že budeš moct opět žít s matkou,“ pokusila se Medúza o úsměv. Helena otočila hlavu a zatvářila se nejistě.

„Já... jsem o tom ani moc nepřemýšlela,“ přiznala Helena. Po pár minutách ticha pokračovala: „Totiž, vím, že matka se vždycky chtěla vrátit do Atén a žít tam s mým bratrem. Jenom mě tam nechtěla vychovávat. A tady zůstala tak dlouho jenom proto, že já nechci odejít.“

„Proč nechceš odejít?“ zeptala se Medúza, a doufala v jedinou odpověď. V tom přítmí si nebyla jistá, nebo si snad jen přála to vidět, ale zdálo se jí, že Heleniny tváře se nepatrně zarděly.

„Dřív kvůli zvyku, ale teď kvůli tobě,“ vysypala ze sebe Helena.

„Já bych taky byla raději, kdybys nešla do Atén,“ usmála se Medúza mimoděk a vzala Heleninu ruku do svých dlaní. „Už nechci být sama. Ani nechci být bez tebe,“ odmlčela se.

„Jestli to tak chceš.“

„Chci,“ Helena se usmála po směru Medúzina hlasu. Jak si ten hlas zamilovala. „Moc to tak chci.“

„Tak dobře,“ řekla Medúza, protože ji nenapadlo nic lepšího, co říct. Zírala na Helenu, na každý detail její tváře, a mlčela, protože cítila, že v tuhle chvíli nic říkat nemusí. Že teď stačí jen cítit Helenin dech na své kůži, teplo jejích rukou a vůni květin, která se držela v jejích vlasech.

Medúza se okem ohlédla na měsíc, který jí tak dlouho byl jedinou společnicí, pak zpět na Helenu, a konečně ji políbila.